

HAMMERSTAD & CO.

BOK = KUNST = REKLAMETRYKKERI

PILESTREDET 75 c = OSLO = TELEFON 63560

ALLE SLAGS TRYKKSAKER

Fyld benzintanken med:

Tiger Benzin

og smør motoren med:

Vallø Motorcylinderolje

eller

Vesco Motor Cylinder Oil

saa er De sikker.

ØYA OG VI

ORGAN FOR BLEIKØYA, LINDØYA OG NAKHOLMENS VEL

NR. 3.

1. AUGUST 1928

1. ÅRG.

INNHold: Surhet. — Autoritetene. — Valg. — Personalia. — Stadderens åsgårdsrei. — Sykebåren på Nakholmen. — Kano-kaproning på Bleikøya. — Sommer'n. — Fri-idrett og fotball. — Lysttur til Torvøya. — Nakholmens Svømmeklub.

ALT

til maling av hus og hytte.

A/s JACOBSENS FARVEUDSALG
25 SKIPPERGATEN 25

Carl J. Johansens Baker- & conditorvarer

er bedst!

Klingenberggt. 12 og 14
Telefon 10 314
Filial: Frydenlundsgt. 12
Telefon 60 636

A/s Stowrights Kaffekompagni

Etabl. 1913.

Kontor: Neuberggt. 4.

Lager: Professor Dahlsgt. 45.

Telefon 46 114.

SMITHS TYGGEKONFEKT

Nr. 1.

Renser mund og hals.
Den er fremstillet efter
et nyt princip uten
anvendelse av gummi.
Drøi og velsmakende.
Forsøk denne nyhet.
Faaes i chokolade-
og konfektforretninger.

Lager for Norge:

THORBJØRNSEN & MELLBYE
SKIPPERGATEN 1, OSLO — TELEFON 20 495.

Anbefaler sine
kaffesorter

G. HEINZE EIK

KOLONIALFORRETNING

Motzfeltsgt. 14

Nye friske varer

Rimelige priser

Husmorkaffe kr. 3,50

Java- og Moccablanding » 3,75

Selskapskaffe » 3,90

Specialblanding » 4,10

ØYENES VEL-STYRER

BLEIKØYA.

Vaktchef:
Byråchef Hallvard Bergve.

Vellets styre:
Vaktmester C. Steensrud, formann.
Metallstøper Fr. Nilsen, varaformann.
Postpakmester J. Johannessen, sekretær.
Agent Jens Truelsen, kasserer.
Sersjant Inge Johannesen.
Varmemester D. Dieseth.

Representant i redaksjonskomiteen:
Sekretær A. Ruud.

LINDØYA.

Vaktchefer:
Sekretærene Beck og Kock, Landbruksdepartementet.

Vellets styre:
Bokbinder H. Haraldsen, formann.
Barberer H. Fjeld, varaformann.
Formann Gjerding, sekretær.
Murer A. Bjørnsen.
Bokbinder A. Arnesen.
Formann A. Johansen.
Brødkjører G. Olsen.

Representant i redaksjonskomiteen:
Materialforvalter J. A. Johannesen.

NAKHOLMEN.

Vaktchef:
Dep. ass. O. Hermundstad.

Vellets styre:
Fanejunker E. Lie, formann.
Entreprenør K. E. Wike, varaformann.
T. Johansen, kasserer.
Bankbud P. Madsen, sekretær.

Representant i redaksjonskomiteen:
Faktor B. Syversen.

Øya og Vi

ORGAN FOR BLEIKØYA, LINDØYA OG NAKHOLMENS VEL

NUMMER 3

1. AUGUST 1928

1. ÅRGANG

Det er blitt sagt om øyene — og med rette — at de danner en liten stat i staten — et lite samfund for sig med sitt eget styre og sitt eget stell.

Således er det, og således må det nødvendigvis også være, hvis vi vil ha orden på tingene, — og etter dette må vi da innrette oss — ikke bare velforeningene og styrene — men alle, alle sammen.

Et samfund — la det være stort eller lite — rummer likeså mange forskjellige elementer som det teller individer. Det er nu engang så her i verden, at ikke alle er like, og det kan ikke ventes, at der skal være hel enighet om alle ting og om alle spørsmål. Der vil alltil være meningsforskjell, og det bør det også være. Men hvert medlem — hvert individ i samfundet — har rett til å stå op og si sin mening om både dette og hint som er av betydning for den enkeltes såvel som for den felles sak.

Men det er ikke nok med at en har rett, man har også til en viss grad plikt. Og et samfund, som ikke føler plikter for sine enkelte individer, vil ikke i lengden kunne bestå — iallfall ikke som et velordnet samfund. Men utenom disse plikter bør der selvfølgelig være størst mulig frihet for den enkelte.

Alle spørsmål, som er av nogen betydning, blir be-

sluttet på foreskrevet måte av vellene som regel med simpelt flertall. Har et medlem undlatt å delta i avgjørelsen og drøftelsene, tar det sig dårlig ut, at vedkommende etterpå kommer med besværing over de bestemmelser som er blitt truffet. Denslags foreteelser skjer ofte — dessverre altfor ofte, og måten det skjer på er ikke alltid den heldigste.

Kritikk er påkrevet, og sund kritikk kan kun ha gode følger, men når meningsforskjell gir sig utslag i surhet, må der ropes et alvorlig varsko. Surheten skader alle og gavner ingen, ikke engang den sure selv. Har man noget å utsette på de trufne avgjørelser, så la det skje på den måte som lettest og minst skadelig kan føre til målet, nemlig ved henvendelse til det ansvarlige styre. Men vi ser til vår beklagelse, at man istedenfor denne, den naturligste fremgangsmåte, heller foretrekker å slå sig sammen i større eller mindre klikker, og mest mulig skjult lager klageskrivelser til departementet. Vi går ut fra at departementet nødvendig avgjør den slags henvendelser, men helst lar saken gå i papirkurven. I heldigste tilfelle vil klagen oppnå å bli henvist til vaktchefen.

Denne fremgangsmåte er det som i terminologien betegnes som muldvarparbeide. Og ethvert fornuftig individ vet, at den slags arbeide undergraver fellesinteressen og i siste instans også den enkelte selv.

Dette være denne gang sagt i sin almindelighet uten nogen spesiell adresse.

C. TUFTS MEIERIER

OSLO

Ekspeditionens telefon 26 392.

R

repræsenterer
en række av de bedste landsmeierier og
leverer det bedste som kan skaffes i
melk, fløte, iskrem, smør og ost m. m.

Personalia.

Kristian Reierstad,

hus nr. 86, Bleikøya, fylte 50 år torsdag den 2nen d. m. Han er født på Larkollen. Endel av sine ungdomsår tilbrakte han utenlands, derav et par år i Amerika; men sin meste tid har han tilbrakt i Oslo.

Hr. Reierstad har arbeidet som formann ved Aanon-sens Blikvarefabrikk, hos Ernst Polyzinsky (Krania Kunst- og Metalstøperi), ved Kiellands Fabrikker, og er atter i disse dager vendt tilbake til Ernst Polyzinsky som formann i avdelingen for aluminiumsindustri (Il-O-Van), Moss.

Hr. Reierstad er typen på en ekte «øyebeoer», og hans joviale skikkelse er velkjent blandt de som ferdes i indre Oslofjord. I 15 år har han hver sommer bodd på Gressholmen, inntil han ifjor — på grunn av flyvebåt-havnen — måtte henlegge sitt sommerpaulun til Bleikøya. Og hr. Reierstad trives godt på Bleikøya, hvor han lett og frit kan dyrke sin kjæreste pasjon, nemlig å ferdes på sjøen, i båt og på fiske.

Hr. Reierstad feiret dagen på Moss blandt sin nærmeste familie.

Vi gratulerer den staute hedersmann med 50-årsdagen og ønsker ham alt godt i fremtiden.

Sladderens åsgårdsrei.

(Efter «Grimstadposten»).

Lumsk gjennom luften bak ryggen farer
et tog av sladrende, sorte munne;
i stormgang drager de skitne skarer
og drager avsted som hylende hunde.
Det går over mann, over kvinne, ja barn,
alle stenker de til med sitt stinkende skarn.
Uskyld kaster sig redd på veien:
Hør! Hvilken gny; det er sladrereien!

Dydsapostelen med løftet finger
står straffende streng, er forrest i laget;
han slår sig for brystet og fule springer
løgne og lavheter høit i taket.
Da gnister tenner, da er der en støi
av sleskende, slarvende sladretøi.
Da hyler svermen, og rettsinn lytter
med stigende angst i de fredfulle hytter.

Sladrereien i fylking rider
sommer som vinter, dager som netter,
den lyver og myrder til alle tider
og dreper mer grusomt enn troll og jetter.
Den slesker så søtt, sniker inn ved ditt bord,
så myrder den dig med slimete ord.
Vokt dig, uskyld! Tred varsomt på veien,
ti alltid på lur ligger sladrereien!

Sykebåren på Nakholmen.

Når Sv. L. i siste nummer av «Øya og Vi» slår til lyd for en fast ordning med sykebærere, er jeg fullstendig enig med ham. Men 4—5 mann er vel dog for lite, der bør være så mange *fra hver rode*, som kan påta sig å hjelpe til i påkommende tilfelle. Denne ordning vil særlig ha betydning for tilfeller som inntreffer om natten; for om dagen vil det som regel ikke være vanskelig å få hjelp. At der til stadighet blir lett adgang til vellets telefon er av meget stor betydning, og det enkleste og mest praktiske blir vel da at sykebåren anbringes i vellets hytte, som foreslått av Sv. L. Der har, såvidt jeg har hørt, vært tale om å la båren stå hos fru Andresen, hvor der alltid vil være folk tilstede. Men det kunde vel hende at der allikevel ikke var nogen tilstede et øieblikk hvori der var bruk for båren, og alene denne mulighet bør tale for at den bør anbringes i vellets hytte. Alle muligheter må forutsees. Ingen tilfældigheter, som man på forhånd kan sikre sig mot, må få spille inn her, hvor minutter kan være kostbare. Forøvrig bør der også anskaffes endel forbindingsaker o. lign. til første hjelp ved ulykkestilfeller.

Nakholmen den 29.—7—28.

Julius.

* * *

TIL «ØYA OG VI»!

I nr. 2 har en æret innsender behandlet transport av syke fra Nakholmen, og samtidig bragt på bane spørsmålet om anskaffelse av sykebåre. Da det antagelig råder uklarhet om denne sak, skal jeg få lov til å gi en liten redegjørelse.

I 1925 søkte vellet, til sanitetsgeneralen, om å få en sykebåre. Herpå innløp svar gående ut på, at man ikke hadde anledning til å gi bort en båre; men derimot var det adgang til å kjøpe en — prisen var 45 kroner komplett. Saken blev da stillet i bero, på grunn av manglende midler.

Det skal innrømmes, at dette høres smått og snevert ut; men når man har vært tilstede på de ordinære generalforsamlinger, og hørt den flengende kritikk der er utøvet over anskaffelse av det aller nødvendigste, ja til og med klosettbotter, så vil man nok forstå, at det er nødvendig å holle igjen; og en annen ting er det, at der aldri er fremsatt forslag om anskaffelse (innkjøp) av en sådan båre.

I 1927 sees av regnskapet at fru Andresen — Nakholmens hovedgård — har skjenket midler til innkjøp av en sykebåre. Fru Andresen har også tilbudt at båren kan opbevares i deres hus, hvilket har sin fordel i at der alltid er folk tilstede.

Når denne båre ikke er anskaffet, så beror det på manglende interesse eller forståelse fra deres side, der

i første rekke skal våke våke over vellets interesser. Håper at den nu er på plass.

Når der fra Lindøya skrives i samme nr. 2 om at en mann ved et sykdomstilfelle blev fraktet til byen på en «stige», så er det selvfølgelig ikke tilfelle. Men at en stige med tilstrekkelig underlag av klær blev anvendt som bære fra hytta og ned til motorbåten som brakte mannen til byen, hvor sykevognen møtte op — er riktig.

Til de menn der var så praktiske, så de innså, at en stige med nødvendig underlag gjør samme nytte som en bære, tør jeg, på vellets vegne, rette en vennlig hilsen og takk for hjelpen. Stigen var i dette tilfelle et utmerket transportmiddel, der ingensomhelst grunn er til å kritisere.

Det er meget i det som skrives i samme nr. om oppnevning av bærelag med dertil hørende oppgave m. v. Jeg tror imidlertid, at den letvinteste ordning vil være, at man i sykdomstilfeller henvender sig til nærmeste nabo, der utvilsomt vil stille sig til tjeneste. Derimot er det nødvendig på forhånd å ha sikret sig en motorbåt, av hvilke det er mange, og med utsøkte, elskverdige eiermenn.

Hovedsaken i sådanne tilfeller er at det hele kan gå så hurtig og stille for sig som mulig, og jeg har grunn til å tro, at der ikke behøves å næres nogen engstelse; men undse Dem ikke for å påkalle hjelp i tide.

E. — — —

Kano-kaproning på Bleikøya.

Ungdomsforeningen arrangerte kano-kaproning søndag den 29. juli. Etter programmet skulde der startes i to klasser: for gutter etter roernes alder: Kl. I. 16 til 20 år, kl. II. under 16 år samt en klasse for damer og en klasse for «old boys», hvis stor nok tilslutning. Robanen var henlagt til sydsiden av øya med start fra «Tangen».

Dagen oprandt med stiv kuling fra sydost, som senere gikk over til rett syd og øket etterhvert. Arrangørene var snart på det rene med at det vilde bli umulig å ro den oprindelig tenkte bane i den høie sjø, hvorfor banen blev henlagt til nordsiden av øya, hvor sjøen var forholdsvis rolig. Banen blev her lagt med start fra vellets brygge rundt båt ved den gamle brygge og innkomst til startstedet.

Lenge før starttid var en anseelig menneskemasse forsamlet omkring startplassen. På høideplatået og langs stranden stod tett pakket med folk som fulgte løpene med spent interesse.

Starten, som fant sted kl. 12, foregikk med all øn-

skelig presisjon. I yngste klasse startet 6 deltagere i 2 rase. I klassen 16—20 år 3 deltagere, og i «old boys» klassen 5 deltagere. Løpet var meget krevende og man la straks merke til at det rent fysiske spillet den største rolle, mens teknikken kom i annen rekke. Kanoenes form og egenskaper var høist forskjellige, likeså årene. Teknikken var også merkbar forskjellig hos deltagerne. De som forstod det gunstigste tak på årene med breddest mulig grep og håndflatene ned opnådde øiensynlig den største kraftutfoldelse i fremdriften. Vi nevner dette til veiledning ved fremtidige konkurranser. «Old boys» løpet blev dagens clou og dagens morsomste løp. Blandt deltagerne i dette løp så man velforeningens populære formann, hr. Steensrud, som tross sine grå hår lot tilskuerne forstå, at han fremdeles har ungdommens spenstighet i behold. Fra starten satte han op en fenomenal fart som nær hadde tatt pusten fra hans betydelig yngre konkurrenter. Og med et kamphumør som vilde gjort våre olympiafarere grønne av misundelse drev han kanoen frem så skumsprøiten stod om baugen. Mange var de blandt publikum, som gjerne vilde holdt 10 mot 1 på en flott Steensrud-seier, men skjebnen vilde det anderledes. Knapt 50 meter fra startlinjen gjorde kanoen et byks (antagelig som følge av den veldige fart) og før nogen riktig hadde oppfattet hvad der foregikk lå Steensrud, kanoen og åren side om side i vannet. Som rimelig kan være tok det noen tid før han og kanoen kom på rett kjøll igjen. De andre deltagere hadde forlenget rundet båten og stevnet for full fart mot mål. Men de som hadde tenkt at Steensrud vilde gi op, tok dundrende feil. Opildnet av uheldet kastet han sig inn i innspurten, og nu var hans konkurrenter for alvor truet — men Ak. O. W. kanoen var likeså fyrig som roeren og før en viste ordet av det lå de begge for annen gang side om side i sjøen. Seierherren blev Jørgensen efter et kraftig og vel beregnet løp som han avsluttet med en flott inns purt. Som en pen nr. 2 kom Dieseth sen. noen få meter efter.

Hvad der videre hente vår kjære Steensrud kunde nedskriveren av disse linjer ikke iaktta, da vi var for sterkt optatt av løpets avslutning, men det varte ikke lenge før et øredøvende jubel fra de tettpakkede tilskuermasser forkynte at Steensrud hadde foretatt en elegant vanngang nr. 3. Fra vår beskjedne plass blandt tilskuerne kunde vi såvidt skimte ham, tappert svømmende mot land og med kanoen skyvende foran sig.

Resultatet blev:

Klasse I. Gutter 16 til 20 år:

1. Dorthin Dieseth, 2. Willy Steensrud, 3. Fritz Pedersen.

Klasse II. Gutter under 16 år:

(Startet i 2 heat med tid avgjørende).

1. Willy Tollefsen, 2. Rolf Fredriksen, 3. Knut Lorentz Arnesen, 4. Knut Nilsen, 5. Roald Laxvik, 6. Kåre Pedersen.

Oldboys klassen:

1. Jørgensen, 2. Dieseth, 3. Andresen, 4. L. Olsen, 5. Steensrud (ca. 15 min. efter, 3 g. velving!).

Premieutdelingen finner sted lørdag den 4. august på vellet i forbindelse med en festlig tilstelning med ungdomslaget som arrangør.

*Referent.***Sommer'n.**

Nei, så du fjæset til Andersen idag? Et eneste stort smil. Jeg trodde han hadde vinni i lotteri. Forsiktig nærmet jeg mig Andersen. Skal jeg gå like på'n og gratulere eller skal jeg være diplomat og se å lure hemmeligheten ut'an?

Mor'n Andersen, sa jeg, du ser så strålende ut idag; hadde du det riktige nr. i det «Norske» denna gangen? Andersen satte øyane på mig og glodde. Har du ikke vært på øya i sommer du? Nå har hele øybefolkningen gått halve sommeren å grini å sutra for at ikke sommeren kommer, og nu når han kom så skulle jeg og de andre da ikke være i perlehumør?

Arnesen tåler ikke å høre navnet Nordpolen om da'n, han sier det lukter nordpolfarere hvor han snur sig, for han påstår at det er dissa folka der oppe ved Nordpolen som er skyld i denne sure vind; for det er disse flyvemaskinene som setter nordpolluften i bevegelse, så den kommer nedover til oss.

Men nå er sommer'n kommet, og snart ser vi både gubber og nymfer i skjønn forening i Oslofjordens salte sjø. Bortover berget ligger en gul, blå og rød kropp; ja badedrakten kan snart opvise flere farver enn den gamle gode regnbue. Alle ligger og soler sig, for en øybeboer bør jo helst se ut som en god gammel sioxindianer. Men til dere unge damer som boltrer dere i sjøen og solen, må jeg få lov å gi en liten påminnelse: Nu da dere har slikt solen i kroppen, så den ser ut som et stykke rustent jern av farve, gå opom a' Dagny Bull på torvet og få farvet håret riktig lyst, for ellers får dere hele Karl Johans «støvugere» efter dere, for de tror sikkert a' Josephine er kommet tilbake til Oslo.

Og tilslutt er vi alle enige om at det vi forliste av sommer'n før St. Hans, vil vi ha igjen herefter.

Lenge leve sommer'n!

Mix.

— Du ser nokså anstrengt ut!

— Det er ikke så underlig! Nu har jeg sittet en hel time og sett de to mennene bære op koks.

Friidrett og fotball.

Såvidt jeg vet er det ikke fra Bleikøyhold gjort noget alvorlig forsøk på å imøtekomme Lindøya ungdomslags elskverdige utfordring til pokalkamp i friidrett og fotball. — I så fall tør jeg allikevel be Lindøya om ikke å tape saken av syne, men arbeide for og leve i håpet om at vi engang skal møtes (til neste år?) til idrettslig kappestrid i en eller annen form.

Det er treningen som det skorter på! — Vi som sysler litt med idrett er jo så totalt ute av enhver form sommerstider, og det latmannsliv som drives ødelegger jo enhver gnist av energi. Ikke får noen levende sjel mig til å reise til Oslo for å trene, og ikke møter jeg op til konkurranse og lar mig slå ned i støvlene av mangel på trening. Om ikke annet har man en forpliktelse mot den øy man tilhører. Anderledes var det hvis jeg kunde trene her på øya.

Derfor Lindøyas ungdomslag! Forsøk om det er mulig å kunne samarbeide efter følgende forslag: Dere overlater Bleikøya (Nakholmen er vel også i samme kasus som oss) deres bane til trening for oss en viss tid en eller to ganger i uken. Å ta en båttur til Lindøya skal være oss en fornøielse.

Med en sådan forståelsesfull banebryter som signaturen A. J. er jeg ikke i tvil om at dere i løpet av kort tid vil få Nordeuropas fineste idrettsbane.

Den eneste idrettsgren som vi her på øya kan få kronglet oss til å få trenet litt i er kulestøt med overhengende fare for å slå ihjel fredelig lekende småbarn — så arbeidsforholdene er som dere vil forstå ikke rare.

Om vi har tilstrekkelig idrettsyngel og grånende ungdom her på øya, så vi kan lave noget, vet jeg ikke, men jeg synes at et forsøk i tilslutning til realisasjon av ovennevnte forslag ikke burde være uforsøkt.

*Junioren i 86.***Lysttur til Torvøya.**

Søndag den 29. juli arrangerte Lindøyas kvinneforening i fellesskap med vellet en utflukt til Torvøya. Da været de siste dager i uken, og særlig lørdag, var mindre tilfredsstillende, var turen så godt som opgitt. De fleste gikk derfor tilsengs lørdag aften i den formening at der intet blev av. Men her tok man skammelig feil. Søndag morgen strålte solen omkap med formannen i den kvinnelige festkomite. — Begge gjorde kraftige attentater på alle syvsovere, der blev vekket op av søvnen — ja næsten dratt ut av sengen. Der blev gitt ordre om å gjøre sig istand hurtigst mulig, for nu kommer båten. Dette blev nok ikke tatt så helt nådig op av flere, så humøret hos formannen og delvis solen, falt mange grader i løpet av noen minutter. Værre blev det da det viste sig at musikken også streiket og tross gjentagne bud til byen ikke kom. Ja da var humøret uhyggelig nære frysepunktet.

Heller ikke nu var det mulig å rokke formannens iver. Hun tok springmarsch rundt omkring og kommanderte: Se å kom ombord og ta med dere vann, nu må vi se å komme avgårde. — Og avgårde kom vi. — Riktignok litt mere slukøret enn hvad som hører til en sådan avreise. Vi blev imidlertid oplyst om at formannen var godt utrustet med fiskegreier, og vilde foreta en større fangst efter musikk underveis.

Båten gled stille og pent ut fra bryggen — stille var det ombord og stille var det på vannet og været var pent — men dessverre det blev lite fisk.

For å få kvikksølvet en liten smule opover var det en røst blandt deltagerne som slynget ut de fortryllende ord: Nei, se nu må vi betrakte vegetasjonen. Vi passerte da gjennom Snarøundet. — Da vi kom til land, ja, hvem var den første på landgangen, jo, formannen i festkomiteen, og vips var hun forsvunnet. Hvor blev hun av? Jo, det fikk vi snart høre — vi hadde ikke en gang rukket å få sette fra oss vårt pargas, før trekkspillet låt — og da varte det ikke lenge før den vante utfluktsstemning var tilstede, godt støttet av det man fant i kurvene — og særlig i lommene.

Senere på dagen kom formannen i vellets festkomite med nok en trekkspiller. Han sørger alltid for reserver, samme hvad det gjelder, og da kunde vi ikke mere forlange.

Dagen forløp i beste solskinsstemning, tross den sterke vind der hersket hele tiden; men inne i granskogen hvor vi lå var det idyllisk og stille, skjønt vi nok fikk føle vindens ubehagelighet på hjemveien.

Klokken syv kom fergen med selveste rederen ombord for å hente oss. Fergen fyltes med glade og fornøide deltagere, musikken spilte op og med stormende jubel og dundrende hurra forlot vi Torvøya.

Det gikk pent til vi kom i Snarøundet. Da begynte ansiktene å bleikne for sjøen stod frådende inn sundet. Innenfor lå en mengde motorbåter og ventet, da de ikke våget å gå ut. Vi stod ut sundet. På veien opdaget vi flere havarister som hjelpeløst drev omkring eller karrert sig innover igjen. Da vi runnet Snarøya var det nok mange som så mistrøstige ut; men de kjente nok ikke til hvilket staut skib de var ombord i, og hvilket helbefaret mannskap med selve chefen i spissen som førte det. — Hr. Bøe fortalte at sjøen på veien utover slog inn over rekkverket på båten, så det så rent stygt ut. Der lød også mange angstfulle utrop over de lettsindige vågehalsar som fulgte fergen i sine motorbåter. —

Alt gikk dog bra og stemningen steg efterhvert som vi nærmet oss Nakholmen. — Musikken spilte op og det var nu ikke lenger mulig å høre den av oss alle så kjente lyd som vårt trafikkmiddel frembringer.

Da vi landet ved Lindøya steg stemningen til hvad der ofte uttrykkes: den tok faretruende dimensjoner.

Vi gikk hjem hver til sitt med følelsen av en godt anvendt dag.

Deltager.

Hver pengeseddel

er alltid merket med to numre, skjønt der er det samme tall som gjentas. Det er en skikk, som går tilbake til gamle tider, da veiene var usikre, og posten ofte blev røvet. Man fandt da på å sende banknotene klippet midt over. Hver halvdel blev sendt hver sin vei, og uten at man hadde begge halvdel kunde pengene ikke utbetales.

Nakholmens Svømmeklub

avholdt generalforsamling på Roerodden den 1. august. Styrets beretning oplestes, og formannen redegjorde herunder for uoverensstemmelsen mellem N. S. K. og Nakholmens Vels styre. Formannen i Nakholmens badeutvalg var tilstede, og han uttalte håpet om at man måtte få fjernet den nevnte uoverensstemmelse og fremholdt badeutvalgets syn på saken.

Beretningen godkjentes, likeledes regnskapet, som viste en kassabeholdning på kr. 205.62.

Et forslag om at generalforsamlingen gav tilslutning til styrets standpunkt til vellets forlangende om innsendelse av regnskap og kassabeholdning blev enst. vedtatt.

Valg: Av det gamle styre frabad frk. Finsrud, frk. Johansen og Leif Fingaard sig gjenvalg. Det nye styre fikk derefter følgende sammensetning: Form. Erl. Søybye, viceform. Karl Fingaard, kasserer Helmer Syversen, sekretær Sverre Lie, materialforv. Arne Lie, styremedlemmer K. Frantzen og Olaf Lie. — Til revisorer valgtes frøknene Finsrud og Johansen.

Da der ikke hadde vært anledning til å arrangere noget for medlemmene i år, besluttet at medlemskontingenten for 1928 sløifes.

Ref.

— Stakkars Dem, hvordan mistet De benet? sier en bløthjertet dame til en tigger.

— Å det var nede ved Afrika, frue. Vi badet og så kom en hval og bet det av.

— Men hvad gjorde De da? spør fru forferdet.

— Jeg lot hvalen beholde benet og svømte iland med det annet!

N. S. K.

vil så sandt det lar sig gjøre arrangere en medlemskonkurranse søndag den 12. august. Nærmere bekjentgjørelse vil i tilfelle bli opslått på tavlen ved bryggen.

Styret.

Motorbåttur

(båtkortége) arrangeres for medlemmer av Nakholmens Vel med bekjente søndag den 5. august førstk. — Båtene starter fra Fergebryggen på Nakholmen kl. 13 og går rundt Nakholmen, Lindøya og Bleikøya, hvorefter kursen settes utover fjorden til Langåra. Her fåes kjøpt kaffe, mens landsøl, brus og selters fåes kjøpt ombord i fergen; drikkekar må medtas. — Der returneres til Nakholmen kl. 18 (6 em.). — Musikk ombord i fergen!

Billettpriser: For de som medfølger fergen kr. 1.25 pro persona, og for de som har egen motorbåt kr. 0.50 pro persona.

Festkomiteen.

Nytt fra Bleikøya.

Når vellets hus idag skinner som et Soria Moria slott så skyldes dette i første rekke den energiske basar-komitee samt alle de som har støttet basaren. Komiteen har bestått av hr. vaktmester Arnesen og frue samt fruene Enholm og Nilsen og d'herr Svensen, agent Truelsen samt Frithjof Nilsen — den sistes ansikt smiler om dagen omkapp med huset.

På husstyrets vegne ber jeg såvel komiteen samt alle som har bidratt til det smukke resultat å motta vår hjerteligste takk. *Conrad Steensrud.*

* * *

Der er endel som ikke engang har avlagt basaren et besøk, og det var å ønske at de av dem som ikke har manglet den økonomiske evne hertil, vilde være i besittelse av en tilstrekkelig beskjedenhet når husets økonomiske resultat engang skal oppgjøres, og taktfullhet nok til å iaktta fornøden taushet når husets anliggender fremtidig behandles. *D. S.*

* * *

Der er opstått en ny religiøs sekt på øya. Sektens hovedbekjennelse synes å ligge nærmest den som fari-seerne hadde. De føler sig bedre en alle andre. Alle deres medmenneskers gjerninger i almindelighet og styrets i særdeleshet er dem en vederstyggelighet. Sig selv anser de feilfrie selv om de overtredet de jordiske restriksjoner for øya. Det siste nye er at deres religiøse følelse forbyr dem å motta og lese «Øya og Vi». — Ja vi kommer oss her på berget — var der noen som lo?

Onkel Jakob.

* * *

Bleikøyas ungdomsforening

blev stiftet den 10. juli. Formålet er å samle ungdommen på øya til festligheter og dansemorro samt annen hygge og adspredelse. Foreningen teller mellom 60 og 70 medlemmer. Styret består av: Einar Holmsen, formann, Gunnar Steensrud, viceformann, Harry Tallberg, kasserer, og Gothard Dieseth, sekretær. De øvrige styremedlemmer er Karl Olsen og Aase Danielsen.

* * *

Åpent brev til hr. Findpå!

Jeg vil med disse linjer opmuntre enhver der har initiativ og virkelyst til å sette sine store planer i sving — enten det gjelder, som sist søndag, kanokunkurransse, trille ball i hatt, nixe pinde, kaste kakk, avholde mesterskap i beiteplukk eller hvad det kan være.

Bleikøya har hatt sin kanokunkurransse — og at papaer, mamaer, onkler, tanter og bestemødre moret sig vel likeså meget som ungdommen, det var tydelig.

«Chefen» skal ha vår takk.

Berber Rips.

Sett og hørt på Bleikøya!

Vet De

at Bleikøya Vels brygge er for kort?
at strømførholdene der er de vanskeligste i fjorden?
at det er for grundt der?
at Holm og Bø har under overveielse å bygge ny brygge utenfor Jeriko for å imøtekomme nybyggene?
at bryggen skal skjenkes vellet?

at «Øya og Vi» på enkelte hold betragtes som uanstendig og umoralsk?
at Steensrud gikk sørgelig i vannet om søndagen?
at han har lovet å komme fryktelig igjen?
at der holdes 10 mot 1 på at han tar sig vann over hodet igjen?

at vannforbruket er gått ned med 80 % siden sparehenstillingen fremkom?

at det var tanken å male vellets hus utvendig med bonderoser?
at vaktchefen hårdnakket motsatte sig det?

at det har vært tale om fra ansvarlig hold å nekte butikken å føre selters?
at grunnen var at det er så stygt å høre ungene rape?

at en av øyene har søkt departementet om bidrag til forbrenningsovner?
at man merkelig nok fikk avslag?
at Bleikøya derfor trakk sin ansøknings om bidrag til rørledninger og spring i hvert kjøkken tilbake?
at Bleikøya i ansøknings hadde forutsatt som en selvfølge at hovedcisternen på 10 000 liter på toppen av øya i sin helhet skulde bekostes av departementet?

Thorleif Gulbrandsen.

Til medlemmene!

Da avisen er beregnet å skulle bære sig ved annonser, henstiller vi til medlemmene å hjelpe redaksjonskomiteen hermed ved å tegne annonser *mot 25 % provisjon.*

Nærmere betingelser og annonsepriser kan fåes ved å henvende sig personlig eller skriftlig til medlemmene av redaksjonskomiteen.

Hallo!

Hallo!

Bleikøyas ungdomsforening

avholder dans med premieutdeling på vellet lørdag den 4. august fra kl. 8 til kl. 1. Gulvet er festlig dekorert. God musikk. Båt avgår fra vellet kl. 1 natt.

Alle velkommen!

Styret.

Autoritetene.

Skogdirektør Sørhuus.

Et interview.

Vi opsøkte forleden dag skogdirektør Sørhuus, der har hatt befatning med hyttebebyggelsen på Bleikøya, Lindøya og Nakholmen fra starten for å forelegge ham noen spørsmål.

Vi spurte ham hvad han mente om hyttebebyggelsen på nevnte øyer.

Det er få saker som jeg har hatt befatning med siden jeg for 11½ år siden kom inn i skogdirektoratet som underdirektør — eller som det den gang het skogkonsulent — som jeg har hatt så megen glede av som foretagendet på disse øyer. Det er blitt mere vellykket enn man fra først av turde håpe på, og jeg har en bestemt følelse av at foretagendet er blitt til glede for mange, som dermed er gitt adgang til å komme sig ut fra byen til sjø, sol og sommer på øyene. Det er en fornøielse å se hvor pent der stelles ved husene med blomster etc., og at det legges an på å verne om trær og busker og annen vegetasjon. Det er gledelig å se hvilken stor forbedring det er blitt i denne henseende siden hyttebebyggelsen kom.

Det første år jeg var i skogkontoret fikk vi hver mandag morgen i den varme sommertid klager eller mer eller mindre rystende beretninger om hvad der hadde foregått på Lindøya fra lørdag til mandag og om hvor umulig det var for vaktmannen å holde øya i skikk og orden — forhindre at trær blev ødelagt — og få oppfylt minimumskravene med hensyn til orden og sanitære hensyn.

Lindøya var den gang «alle manns» eller «ingen manns» land — eftersom man tok det — og et sted hvor livsgleden og oprindeligheten kunne utfolde sig i full frihet.

Mange tok efterhvert kvarter derute lørdag og søndags netter især og skaffet sig et primitivt kvarter i en hytte opført av kassebord, i telthus eller stundom i en stor tomkasse. Det blev nødvendig å få forandring på forholdene.

Det var dengang pengeflom og jobbetider, og man tumlet med store planer. En av de planer som den gang for mange fremstillet sig som en opgave der måtte optas til *snarlig* løsning var å anlegge en stor frihavn i hvis område store deler av Lindøya og Nakholmen inngikk. Der blev arbeidet med saken av en komite, planer blev utarbeidet og de summer som vilde kreves til anlegget, deriblandt til broforbindelse med Oslo, var ikke avskrekkende efter de dages målestokk.

Det var under disse omstendigheter meget vanskelig å opnå å få de nevnte øyer åpnet for hyttebebyggelse, der måtte betraktes som en hindring, når grunnen snart skulde utnyttes til frihavn eller byutvidelse. Det enkleste for det offentlige for å bringe orden og til å skape inntekter vilde ha vært å bortleie større bestemt avgrensede arealer til private med rett for disse til å oppføre sommervilla, som lett kunde flyttes når grunnen trengtes til frihavn o. l.

Når det allikevel lykkedes å få tillatelse til oppførelse av sommerhytter i stor målestokk slik som skjedd, skyldes det ikke minst at det begynte å vise sig tegn på at man vilde få mange vanskelige nedgangså, som antokes å ville gjøre det umulig for byen å realisere planene om det store frihavnsanlegg, og at daværende landbruksminister Five stilte sig velvillig til planen om sommerhyttebebyggelsen. Det var uttrykkelig forutsetning, at der iallfall på de deler av øyene som inngår i frihavnsplanene kun skulde bygges lette, billige hytter, som det ikke vilde være forbundet med større ofre for eieren å flytte om spørsmålet om utnyttelse av øyene som frihavn eller lignende blev aktuelt. Av den grunn blev der satt begrensning for husenes størrelse, likesom det blev advart mot at hytteeierne engagerte sig for sterkt økonomisk på annen måte. Hyttene skulde kun være lettbyggede sommerhus.

Overensstemmende med disse uttrykkelige forutsetninger for tillatelsen er det stort sett hittil forholdt fra Landbruksdepartementets side, om det enn er lempet noget på det, så husene er blitt både større og flere enn først forutsatt, og der er bundet langt flere penger i disse anlegg enn oprindelig tenkt, da det ene har dratt det andre med sig.

Det er jo blitt hele villabyer, der i sommermånedene beboes av tusener og med administrative organer, og meget av det som hører et velordnet samfund til.

Hyttebebyggelsen skjöt rent amerikansk fart. Før man viste ord av det var der opført hundreder av disse. Departementet måtte også få Stortingets samtykke, men da var bebyggelsen allerede en kjennsgjærning.

Det har naturligvis også vært klager over bebyggelsen, særlig i den første tid, bl. a. fordi husene til å begynne med ofte blev malt med skrikende farver, som stod dårlig til omgivelsene og skjemmet innseilingen til byen. Andre var lite begeistret for at Lindøya, som det fristed det før hadde vært for alle, blev optatt av hytter.

En mann som gjorde meget for hyttebebyggelsen, som interesserte sig levende derfor og som nedla meget arbeide for å få ordnede forhold og det hele inn i det rette spor, er avdøde kjøbmann Eriksen.

Avdøde skogdirektør Jelstrup interesserte sig også meget for kolonienes ve og vel og han gledet sig meget over det vellykkede foretagende, og han besøkte ofte øyene.

Det er også mange andre som har tatt sitt store løft derute, som fortjener takk — således velforeningene, vaktchefer m. fl.

Vi spør skogdirektøren om det foreligger andragender fra velforeningene om 5 årige fester, og om utsiktene for et sådant andragende.

Direktøren uttaler at der ikke er kommet noget sådant andragende, og han hadde vanskelig for å forstå at 5 års fester skulde bety nogen fordel fremfor den nuværende ordning som gjelder *inntil videre*, med adgang for det offentlige til å opsi festene med kort varsel om det melder sig krav om øyenes utnyttelse som frihavn eller lignende.

Vi spurte tilslutt skogdirektøren om der er planer oppe om hyttebebyggelse også på Gressholmen og Rambergøya.

Skogdirektøren meddelte at disse øyers forvaltning nu er overført fra Landbruksdepartementet til Forsvarsdepartementet. Årsaken dertil er at sistnevnte departement hadde bruk for store deler av øyene til flyvebåthavn og skytebane. Der skytes fra Gressholmen mot Rambergøya.

Utenom den grunn disse trenger blir det så lite igjen for annen utnyttelse, at Landbruksdepartementet fant å kunne gi sitt bifall til at Forsvarsdepartementet forvaltet øyene. — Hvilke planer dette departement har kjenner jeg ikke til.

* * *

Vi vil på de 3 velforeningers vegne få lov å rette en hjertelig takk til hr. skogdirektør Sørhuus for all den interesse og forståelse han har vist for bebyggelsen helt fra starten av, og vi tar hans elskverdige imøtekommenhet likeoverfor «Øya og Vi» som et varsel for godt samarbeide også i fremtiden.

R e d.

Valg.

På Nakholmen har vi en ganske besynderlig valgordning. Det heter i vellets lover, paragraf 2: «Da øyas bebyggelse er inndelt i 8 roder, skal hver enkelt rode innen sin midte velge en representant (rodemester) med varamann til styret. Disse 8 representanter med varamenn velges hvert år innen august måneds utgang, og opstilles til valg på generalforsamlingen. Formann og kasserer velges særskilt av generalforsamlingen og fungerer også som rodemestere i sine respektive roder; i tilfelle de velges utenom de på øya valgte rodemestere, vil de tidligere valgte bli å betrakte som varamenn. Skulde både formann og kasserer bli valgt fra samme rode, blir formannen rodemester, og styret kommer til å bestå av 9 mann —.»

Det ser besnærende ut på papiret. Men ser man nøiere på det, stiller det sig litt anderledes. Generalforsamlingen skal bedømme og kritisere styrets handlinger, men dens innflydelse på styrets sammensetning innskrenker sig til valg av formann og kasserer. De øvrige er jo allerede valgt rodevis. Fremmøtet til valg av rodemestere er, efter hvad jeg har hørt, som oftest rent elendig. Når en mann er valgt til rodemester har han derfor utsikt til å bli ved hvervet i en uoverskuelig fremtid, hvad enten han har lyst eller ei, og selv om han ikke kan eller vil skjømte sitt hverv tilfredsstillende. Generalforsamlingen kan ikke kaste ham og velge en ny, det skal ifølge lovene gjøres innen roden.

Kommer man på en generalforsamling til det resultat at styret bør få en annen sammensetning, nytter det derfor ikke å anstrenge sig. Når det i lovene heter, at de «opstilles til valg på generalforsamlingen», så er det bare en formalitet som ganske kløktig — det skal innrømmes — er tatt med for at der tilsynelatende skal være en logisk sammenheng i ordningen.

På siste generalforsamling fremkom der et forslag, hvorefter hele styret skulde velges av generalforsamlingen. Men hvorfor skulde der gjøres nogen forandring i noget som en gang var vedtatt? Og hadde det ikke vist sig at det gikk an å velge styre efter den gamle ordning? Den hadde vært grei hittil og da fikk den da sandelig også greie sig fremover. Ja, ja, gammelt og godt, heter det; om det enn ikke slår til alltid, så er det da et uttrykk som kan være godt å ty til, når man mangler andre argumenter. Så slipper man da også å anstrenge hjernen med å tenke på det nye.

Det skulde glede mig om en av den nuværende valgordnings tilhengere her i bladet kunde fortelle mig litt om de absolutte fordeler den innebærer fremfor en ordning med valg av hele styret på generalforsamlingen.

Sivesen.